



Arrest

nr. 139 483 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nederlandse nationaliteit en handelend in eigen naam, en X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, eveneens van Nederlandse nationaliteit, op 13 juni 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest met nummer 135 496 van 18 december 2014 waarbij de debatten worden heropend en de partijen opnieuw worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 oktober 2009 een eerste aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van Sint-Jans-Molenbeek neemt op 19 januari 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster krijgt een maand de tijd om alsnog de vereiste stavingstukken voor te leggen.

1.3. De gemachtigde van de burgemeester van Sint-Jans-Molenbeek neemt op 4 maart 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster dient op 14 september 2012 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.5. Verzoekster wordt op 24 april 2013 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving. Op 13 mei 2013 verkrijgt zij de E-kaart.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 april 2014 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 14 mei 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

- [H. S. B.], nationaliteit: Nederland, [...]
- [H. F. A.], nationaliteit: Nederland, [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 14-09-2012 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende. Zij werd op 24-04-2013 in het bezit gesteld van een bijlage 8, gevolgd door een E-kaart op 13-05-2013. Betrokkene werd op 25-02-2014 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene tekende ons schrijven op 03-03-2014 waarna zij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens een bewijs van inschrijving voor als werkzoekende bij de VDAB, vacatures, een C4 van haar partner, een OCMW-attest en een arbeidsovereenkomst en loonfiches van haar partner voor.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in totaal 2 dagen heeft gewerkt via interim in de periode 26-09-2012-27-09-2012. Betrokkene legt weliswaar bewijzen voor waaruit blijkt dat zij ingeschreven is als werkzoekende, maar gezien betrokkene sedert september 2012 geen enkele tewerkstelling meer bekomen heeft en haar tewerkstelling in het verleden marginaal was, is het niet onredelijk om te stellen dat haar reële kans op tewerkstelling niet wordt aangetoond. Betrokkene legt weliswaar een vacature voor, maar met dit gegeven slaagt zij er niet in deze vaststelling om te buigen daar nergens uit het dossier valt af te leiden dat zij ook daadwerkelijk heeft gesolliciteerd voor deze functie. Bijgevolg voldoet zij niet langer aan der verblijfsvoorwaarden als werknemer of werkzoekende (artikel 40§4, eerste lid, 1° van de wet van 15-12-1980).

Gelet op de inkomsten die zij via de tewerkstelling van haar partner blijkt te halen momenteel, werd onderzocht of zij het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan behouden. Hiervoor dient zij overeenkomstig artikel 40§4, eerste lid, 2° van de wet van 15-12-1980 aan te tonen voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en over een verzekering te beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. De bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan

het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn (artikel 40§4, tweede lid van de wet van 15-12-1980).

Bij nadere analyse van de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen (arbeidsovereenkomst en loonfiches partner) dienen we echter te concluderen dat het bedrag van de bestaansmiddelen lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend rekening houdende met de persoonlijke situatie van betrokkene. De partner staat naast het levensonderhoud van mevrouw ook nog in voor dat van een gemeenschappelijk kind. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenen met dergelijk karig inkomen voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien om te kunnen voorkomen dat zij ten laste zouden komen te vallen van het sociale bijstandsstelsel van België. Zij legt ook geen bewijs van geldige ziekteverzekering voor. Derhalve kan betrokkene ook als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijfsrecht niet behouden.

Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in haar bestaansmiddelen kan voorzien, dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980. Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08-10-1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij het kind [H. F. A.] zich voegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van het minderjarige kind overeenkomstig artikel 42 ter§ 1, 1° van de wet van 15-12-1980. Ongeacht enige humanitaire elementen is het in het belang van de minderjarige zoon dat hij zijn moeder vergezelt gezien deze niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van de moeder moet hij zich evengoed kunnen ontwikkelen en opgroeien in een andere lidstaat naar keuze of eventueel een derde land waar hij samen met de moeder kan inreizen en verblijven.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 7, 8, 40, § 4, 2°, 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Artikelen 43 en volgende van het K.B. van 8.10.1981 verduidelijken artikel 40 van de vreemdelingenwet. Artikel 54 van het K.B. bepaalt de procedure om een einde te stellen aan een verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet:

Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.

Uw Raad heeft al geoordeeld dat artikel 52 §4, 5de lid van het K.B. houdt een mogelijkheid in een bevel om het grondgebied te nemen, zoals blijkt uit de termen “zo nodig” (R.V.V. nr. 64.081 van 28.6.2011). De wetgever heeft dezelfde termen in artikel 54 van het K.B. gebruikt, zodat deze rechtspraak omgezet moet worden in het kader van het eind van een verblijfsrecht.

Uw Raad heeft deze rechtspraak in een arrest uitgesproken in algemene vergadering bevestigd:

“Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. (...)” (arrest nr. 115.993 van 19.12.2013)

Artikel 8 van de vreemdelingenwet eist dat:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast”.

De bestreden beslissing maakt geen enkele verwijzing naar de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. De bestreden beslissing moet vervolgens vernietigd worden.”

2.1.2. Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten werd afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de aanvraag van verzoekende partij afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s’est vu refuser l’établissement en tant qu’ascendante de Belge, décision dont la légalité n’a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu’elle n’est pas autorisée au séjour ni n’a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l’espèce, l’ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d’appréciation dans le chef de l’administration quant au principe même de sa délivrance: que l’article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l’homme et des libertés fondamentales ne s’oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l’entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu’ils prennent une mesure d’éloignement à l’égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l’article 8 précité; que l’ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d’établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l’article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n’avoir pas motivé l’ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d’établissement. »

Vrij vertaald:

“Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politimaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd.”
(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

Verzoekende partij beweert nog dat het niet duidelijk zou zijn dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van art. 7 Vreemdelingenwet.

Dergelijke stelling gaat echter voorbij aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen o.g.v. artikel 54 van het K.B. van 08.10.1981.

Bovendien is er geen enkel reden om de integrale bestreden beslissing te vernietigen, zoals de verzoekende partij vraagt.

De bijlage 20 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen ‘kennis gegeven’, ‘afgifte’, ‘document’...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende de beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende beëindiging van verblijf gesteund is op de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging (zoals die zijn vastgelegd in de art. 40 e.v. Vreemdelingenwet), daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, nu het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd.

De verweerder verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

“Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition ; qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les

décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué."

Vrije vertaling:

"Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

"Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend."

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou 'omvatten', de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest."

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende de beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen. [...]"

2.1.3. Artikel 8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

Het staat niet ter discussie dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft nagelaten te vermelden welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hij heeft toegepast. De vermelding van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, bepaling die enkel voorziet in een mogelijkheid om de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, kan te tezen niet volstaan als wettelijke grondslag van het bevel.

Verweerder betoogt in de nota met opmerkingen dat een dergelijke motivering in rechte zich niet zou opdringen, gelet op de eerdere gemotiveerde beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en het gegeven dat het bevel een loutere vaststelling uitmaakt van een onregelmatige verblijfssituatie, waardoor er geen beoordelingsmarge meer bestaat voor het bestuur. Gelet op de uitdrukkelijke bewoordingen van de wet kan dit betoog evenwel niet worden aangenomen. Verweerder verwijst verder nog naar rechtspraak van de Raad van State, doch er blijkt niet dat hij zich in de thans voorliggende zaak dienstig op deze rechtspraak kan beroepen. Het betreffende arrest betreft de motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM, hetgeen als dusdanig in huidige zaak niet aan de orde is.

Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Een verder onderzoek van het eerste middel dringt zich niet langer op.

Verweerder kan wel worden gevolgd waar hij aangeeft dat de vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten niets wijzigt aan de aard of rechtsgeldigheid van de eveneens bestreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Zo merkt de Raad op dat de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, enerzijds, de toetsing aan verschillende wetbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben. Het betreft aldus van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot beëindiging van het recht op

verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. Een onderzoek van het tweede middel gericht tegen deze laatste beslissing dringt zich dan ook op.

2.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 2°, 42bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het Europese evenredigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet bevestigt het recht op verblijf van Europese onderdanen die “voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”.

1. Verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt

1.A. In hoofdorde

Verzoekster beschikt over een verzekering die de ziektekosten in België volledig dekt. Dit kan afgeleid worden uit het attest van het OCMW dat vaststelt dat het centrum geen enkele medische kost van verzoekers moet dekken.

De bestreden beslissing is aldus op dit punt slecht gemotiveerd.

1.B. In subsidiaire orde

Artikel 31.3 van richtlijn 2004/38/EU luidt als volgt :

De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

Verzoekster legt het bewijs van haar verzekering neer (stuk 3), evenals het bewijs van verzekering van haar kind (stuk 4). Uw Raad, in het kader van zijn controle beschreven in artikel 31.3 van de richtlijn en om het recht op een doeltreffend rechtsmiddel beschermd door artikel 47 van het Handvest, moet dit stuk in rekening nemen. Er wordt aldus aan de voorwaarde van artikel 40, §4, 2° voldaan

1.C. In meer subsidiaire orde

In elk geval, in ondergeschikte orde, kan het verblijfsrecht van verzoekers niet ontkend worden omdat verzoekster het bewijs van haar verzekering die de ziektekosten in België volledig dekt niet heeft meegedeeld, terwijl ze geen belasting voor het socialebijstandsstelsel vormt. De ratio legis van de richtlijn en van de vreemdelingenwet is dus nageleefd.

Het Europees Hof van Justitie oordeelde in het arrest Baumbast van 17.9.2002 (C-413/99):

94. Derhalve moet op het eerste onderdeel van de derde vraag worden geantwoord dat een burger van de Europese Unie die in het gastland niet langer een recht van verblijf als migrerende werknemer geniet, in zijn hoedanigheid van burger van de Unie aldaar een verblijfsrecht kan genieten op grond van de rechtstreekse werking van artikel 18, lid 1, EG. Aan de uitoefening van dit recht kunnen de in deze bepaling bedoelde beperkingen en voorwaarden worden gesteld, doch de bevoegde autoriteiten en, in voorkomend geval, de nationale rechterlijke instanties moeten ervoor waken dat die beperkingen en voorwaarden worden toegepast met inachtneming van de algemene gemeenschapsrechtelijke beginselen, in het bijzonder het evenredigheidsbeginsel.

Het zou disproportioneel zijn het recht op verblijf van verzoekers te ontkennen omdat ze het bewijs van het naleven van een voorwaarde niet hebben meegedeeld, terwijl deze voorwaarde effectief nageleefd is.

2. Over voldoende bestaansmiddelen beschikken

Verzoekster ontvangt geen werkloosheidsuitkering.

De echtgenoot van verzoekster, [F. A.], heeft sinds november 2013 een voltijdse werk gevonden. Hij verdient ongeveer 1015 € per maand. Verzoekster en haar zoon zijn ten laste van de heer [A.]. Zijn inkomsten zijn voldoende om met drie te leven.

Verzoekers hebben een attest van het OCMW neergelegd om aan te tonen dat ze geen sociale hulp krijgen en dat ze ook geen aanvraag tot sociale hulp bij het OCMW hebben ingediend. Ze vormen geenszins een belasting voor het Belgische sociale bijstandstelsel.

In haar beoordeling heeft tegenpartij geen rekening gehouden met de recentste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie ter zake. In het arrest Brey (C-140/12 van 19.9.2013) oordeelde het Hof het volgende:

63 Bijgevolg kan het feit dat een economisch niet-actieve staatsburger van een andere lidstaat, gelet op het lage bedrag van zijn pensioen, in aanmerking kan komen voor een dergelijke prestatie, erop wijzen dat laatstgenoemde niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij een onredelijke belasting voor het socialebijstandstelsel van die staat vormt in de zin van artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38 (zie in die zin arrest Trojani, reeds aangehaald, punten 35 en 36).

64 De bevoegde nationale autoriteiten kunnen evenwel niet tot een dergelijke slotsom komen zonder op basis van de persoonlijke omstandigheden van de situatie van betrokkene een globale beoordeling te maken van de belasting die de toekenning van die uitkering concreet zou vormen voor het nationale socialebijstandstelsel in zijn geheel.

65 In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat richtlijn 2004/38 niet uitsluit dat in het gastland sociale uitkeringen aan de staatsburgers van andere lidstaten worden toegekend (zie naar analogie arrest Grzelczyk, reeds aangehaald, punt 39).

66 Verschillende bepalingen van die richtlijn bepalen in tegendeel juist dat dergelijke uitkeringen aan hen mogen worden toegekend. Zoals de Commissie terecht heeft benadrukt, volgt uit de bewoordingen van artikel 24, lid 2, van die richtlijn dat het gastland alleen gedurende de eerste drie maanden van verblijf, in afwijking van het in lid 1 van dat artikel opgenomen beginsel van gelijke behandeling, niet verplicht is om het recht op een socialebijstandsuitkering toe te kennen aan de burgers van de Unie die niet of niet langer de status van werknemer hebben. Bovendien bepaalt artikel 14, lid 3, van die richtlijn dat een beroep op het socialebijstandstelsel door een burger van de Unie of zijn familieleden niet automatisch tot een verwijderingsmaatregel mag leiden.

67 In de tweede plaats zij in herinnering gebracht dat artikel 8, lid 4, eerste volzin, van richtlijn 2004/38 uitdrukkelijk bepaalt dat de lidstaten niet het bedrag van de bestaansmiddelen mogen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar dat zij rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Bovendien mag volgens de tweede volzin van dat artikel 8, lid 4, het bedrag van toereikende bestaansmiddelen niet hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder de staatsburgers

van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.

68 Daaruit volgt dat, hoewel de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, zij geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder ervan wordt uitgegaan dat de betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere betrokkene (zie naar analogie arrest Chakroun, reeds aangehaald, punt 48).

69 Daarenboven volgt uit punt 16 van de considerans van richtlijn 2004/38 dat, om te kunnen uitmaken of de begunstigde van een socialebijstandsuitkering een onredelijke belasting voor het socialebijstandstelsel van het gastland vormt, dit gastland, alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen, dient na te gaan of de problemen van betrokkene van tijdelijke aard zijn, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun.

70 In de derde plaats zij er ten slotte aan herinnerd dat, aangezien het recht van vrij verkeer als grondbeginsel van het Unierecht de algemene regel is, de in artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38 neergelegde voorwaarden strikt moeten worden uitgelegd (zie naar analogie reeds aangehaalde arresten Kamberaj, punt 86, en Chakroun, punt 43), alsmede met inachtneming van de grenzen die het Unierecht en het evenredigheidsbeginsel stellen (zie reeds aangehaalde arresten Baumbast en R, punt 91; Zhu en Chen, punt 32, en Commissie/België, punt 39).

De vaststelling dat de inkomsten van verzoekers als gevolg heeft dat ze ten laste zullen komen te vallen van het sociale bijstandssysteem schendt aldus artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EU, omgezet in artikel 40 van de wet.

Artikel 42 bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.
(...)

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing die stelt dat “bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in haar bestaansmiddelen kan voorzien, dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15-12-1980” schendt artikelen 42 bis en 62 van de vreemdelingenwet en moet vervolgens vernietigd worden.

Artikel 42bis van de wet laat enkel toe het verblijfsrecht in te trekken wanneer een burger van de Unie een onredelijke last voor het sociale bijstandstelsel. De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat het risico dat verzoekster zulk risico in de toekomst zou vormen voldoende zou zijn om het verblijfsrecht in te trekken. Zodoende schendt ze artikelen 42bis en 62 van de wet.”

2.2.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doel-

stelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.2.2. In de mate dat verzoekers inhoudelijke kritiek hebben op de motivering van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 42bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – zijnde de juridische grond op basis waarvan het verblijfsrecht van verzoekster en haar kind wordt beëindigd – bepaalt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In casu maakte verweerder toepassing van de in deze bepaling voorziene mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie omdat deze niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden.

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoekster verkreeg de E-kaart als werknemer / werkzoekende. Dit is niet betwist.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven van 25 februari 2014 werd uitgenodigd toe te lichten welke activiteiten zij nog had in België en waarbij haar werd gevraagd recente bewijzen voor te leggen van haar activiteiten als werknemer, werkzoekende of zelfstandige of als student of van het gegeven dat zij beschikker is van voldoende bestaansmiddelen. Hierbij werd ook duidelijk geduid dat zij, indien zij van oordeel was in de hoedanigheid van beschikker over voldoende bestaansmiddelen, in plaats van werknemer of werkzoekende, het verblijfsrecht te kunnen behouden, zij hiertoe met name het bewijs diende voor te leggen van voldoende bestaansmiddelen en van een

ziektekostenverzekering. Zij werd één maand de tijd gegeven vanaf de kennisgeving van deze brief, die plaatsvond op 3 maart 2014, om de gevraagde stukken en gegevens voor te leggen. Verzoekster maakte vervolgens volgende stukken over: een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, vacatures, een C4 van haar echtgenoot, een OCMW-attest en een arbeidsovereenkomst en loonfiches van haar echtgenoot.

Verweerder ging vervolgens over tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Hij stelde allereerst vast dat verzoekster op basis van de voorgelegde stukken niet langer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer of werkzoekende. Hij lichtte toe dat verzoekster slechts twee dagen was tewerkgesteld en het in het licht van het gegeven dat zij sinds september 2012 geen enkele tewerkstelling meer heeft gehad en haar tewerkstelling in het verleden marginaal was niet kennelijk onredelijk was te stellen dat een reële kans op tewerkstelling niet bleek. Verweerder oordeelde vervolgens dat evenmin bleek dat verzoekster, gelet op de inkomsten uit tewerkstelling van haar echtgenoot, als beschikker over voldoende bestaansmiddelen gerechtigd was op een verder verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Hij motiveerde dat ook op dit punt niet was voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, omdat enerzijds de bestaansmiddelen te karig waren om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien en te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van België en anderzijds er ook geen geldig bewijs van ziektekostenverzekering voorlag.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij zich niet langer kon beroepen op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk als werknemer of werkzoekende. Zij is wel van mening dat zij gerechtigd was op een verder verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, gelet op de inkomsten uit tewerkstelling van haar echtgenoot.

Verzoekster gaat allereerst in op het motief dat zij niet aantoonde te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, nu zij geen geldig bewijs van ziektekostenverzekering voorlegde.

In hoofddorde stelt verzoekster dat uit het door haar voorgelegde attest van het OCMW volgt dat zij wel degelijk beschikt over een verzekering die de ziektekosten in België volledig dekt, nu uit dit attest kan worden afgeleid dat het OCMW geen enkele medische kost van verzoekster moest dekken.

De Raad merkt evenwel op dat een attest van het OCMW dat dit nog geen tussenkomst moest doen voor medische kosten van verzoekster nog niet het bewijs inhield dat de burger van de Unie *“over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”*. Zo kan bijvoorbeeld ook niet worden uitgesloten dat ofwel verzoekster tot op dat ogenblik geen medische kosten had (zij verbleef ook nog maar ongeveer anderhalf jaar in België) of zij niet langer over een dergelijke ziektekostenverzekering beschikte. De Raad benadrukt ook dat verzoekster aanvankelijk de E-kaart verkreeg als werknemer en niet als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Om aan te tonen dat een burger van de Unie voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen heeft de (Europese) wetgever uitdrukkelijk voorzien dat een tweeledig bewijs dient voor te liggen en dat het louter aantonen van voldoende bestaansmiddelen niet volstaat. Er dient ook een bewijs voor te liggen van een ziektekostenverzekering die alle kosten in het Rijk volledig dekt. De Raad stelt ook vast dat verzoekster hierop in de uitnodigingsbrief uitdrukkelijk werd gewezen. Verzoekster houdt thans voor dat het bewijs van ziektekostenverzekering onrechtstreeks als bewezen diende te worden beschouwd middels een ander gevraagd document, met name het OCMW-attest, doch verweerder kon rechtmatig oordelen dat dergelijk onrechtstreeks bewijs dat daarenboven geenszins noodzakelijkerwijze het bewijs inhoudt van het beschikken over een ziektekostenverzekering die alle kosten in het Rijk dekt, niet kan worden aangenomen. Zij toont dan ook niet aan dat de motivering van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, waar hierin wordt vastgesteld dat geen bewijs van geldige ziekteverzekering voorlag, onjuist was of dat hieraan een kennelijk onredelijke beoordeling ten grondslag lag.

In subsidiaire orde wijst verzoekster op de bepalingen van artikel 31, 3° van de richtlijn 2004/38/EG, dat handelt over de procedurele waarborgen. Deze bepaling stelt dat de rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen en dat deze garanderen dat het besluit niet onevenredig is, mede gelet op de voorwaarden van artikel 28. Verzoekster legt thans voor haar en haar kind een bewijs van ziektekostenverzekering voor en stelt dat de Raad, gelet op voormelde procedurele waarborgen en gelet op artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese

Unie, dit bewijs in rekening dient te brengen om vervolgens vast te stellen dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient er in dit verband evenwel op te wijzen dat hij in casu overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter. Hij oefent aldus een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten.

Verzoekster geeft met haar betoog, onder verwijzing naar artikel 31, 3° van de richtlijn 2004/38/EG en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in wezen aan dat de Raad haar beroep in volle rechtsmacht moet behandelen en aan de hand van door haar aangebrachte stukken die zij naliet tijdig over te maken aan het bestuur, moet vaststellen dat zij alsnog voldeed of voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

De Raad stelt allereerst vast dat artikel 31, 3° van de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische wetgeving door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt: *“In werkelijkheid leiden de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van artikel 39/79 in de wet door het wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) tot de feitelijke omzetting van de artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG.”* (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2487/001, 78). De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet is op 1 juni 2007 in werking getreden, zodat de omzetting van artikel 31, 3° van de richtlijn 2004/38/EG is geschied en verzoekster zich wat dit artikel betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen.

De Raad merkt verder op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 reeds oordeelde dat de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft en dat uit onder meer artikel 31, 3° van de richtlijn 2004/38/EG niet blijkt dat daarin in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet (overweging B.37.3.). Hieruit volgt dat niet blijkt dat artikel 31, 3° van de richtlijn 2004/38/EG niet correct zou zijn omgezet in de Belgische rechtsorde en dat ook niet blijkt dat het gegeven dat de Raad optreedt als annulatierechter strijdig is met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeksters betoog dat er in wezen op neerkomt dat zij de Raad vraagt om een behandeling in volle rechtsmacht van haar beroep, kan niet worden ingewilligd. Zulks is wettelijk immers niet toegestaan. De Raad kan in het kader van huidige procedure enkel vaststellen dat verzoekster er voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk op werd gewezen dat zij een bewijs van ziektekostenverzekering diende voor te leggen indien zij van oordeel was als beschikker over voldoende bestaansmiddelen gerechtigd te zijn op een verder verblijf in het Rijk, en verweerder op correcte wijze vaststelde dat zij naliet dit bewijs voor te leggen aan het bestuur. Verzoekster toont ook nog niet aan dat verweerder alsnog kennis diende te hebben van het gegeven dat zij beschikte over de vereiste ziektekostenverzekering. De Raad merkt, ten overvloede, op dat niets verzoekster verhindert om de thans voor het eerst in het kader van de procedure voor de Raad voorgelegde stukken opnieuw voor te leggen aan het bestuur indien zij oordeelt dat zij aldus nog aanspraak kan maken op een verblijf van meer dan drie maanden in België als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Dit onderdeel van het middel, dat in wezen handelt over de bevoegdheid van de Raad, vermag nog niet aan te tonen dat de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zelf met enige onwettigheid is behept.

In meer subsidiaire orde stelt verzoekster verder dat zij geen belasting vormde voor het sociale bijstandsstelsel en dat aldus de ratio legis van de richtlijn en de Vreemdelingenwet was nageleefd. Zij stelt dat verweerder aldus haar verblijfsrecht niet kon beëindigen omdat geen bewijs van ziektekostenverzekering voorlag. Zij geeft aan dat door dit wel te doen het evenredigheidsbeginsel zoals dit deel uitmaakt van de algemene gemeenschapsrechtelijke beginselen werd miskend. Verzoekster verwijst in dit verband naar een arrest van het Hof van Justitie waarin werd geoordeeld dat de beperkingen en voorwaarden gesteld aan de uitoefening van het recht op vrij verkeer van personen moeten worden toegepast met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.

De Raad merkt evenwel op dat in de situatie dat een burger van de Unie die niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer of werkzoekende, verder in het Rijk wenst te verblijven als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, het bewijs dient voor te liggen dat deze én beschikt over voldoende bestaansmiddelen én over een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt. Dit laatste betreft een afzonderlijk in dit verband gestelde voorwaarde om het verblijfsrecht als beschikker over voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten. Er blijkt aldus niet dat het bestuur kon vaststellen dat verzoekster een verder verblijfsrecht kon genieten als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, indien dit laatste bewijs niet tevens voorlag. Waar verzoekster lijkt aan te geven dat verweerder over deze voorwaarde heen diende te stappen omdat zij tot op dat ogenblik geen belasting vormde voor het sociale bijstandsstelsel, kan dit betoog niet worden aangenomen. Zoals reeds aangegeven, betreft het een afzonderlijk gestelde vereiste. Deze moet ook niet voorkomen dat verzoekster in de toekomst een onredelijke belasting zal vormen voor het sociale bijstandsstelsel. Nu er op dit punt sprake is van een afzonderlijk te leveren bewijs, blijkt ook niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op het evenredigheidsbeginsel opdat zij werd vrijgesteld van het leveren van dit bewijs. Verweerder heeft rechtmatig geoordeeld dat de vereiste bewijsstukken om het verblijfsrecht te genieten als beschikker over voldoende bestaansmiddelen niet voorlagen, nu het bewijs van ziektekostenverzekering niet werd geleverd. De Raad wijst er in dit verband ook op dat in het arrest Baumbast waarnaar verzoekster verwijst er, in tegenstelling tot in huidige zaak, wel degelijk een bewijs voorlag dat de betrokkenen beschikten over een volledige ziektekostenverzekering. Het evenredigheidsbeginsel werd hierbij enkel betrokken op het gegeven dat deze voorgelegde verzekering geen spoedeisende zorgen dekte. Dit betreft evenwel een andere situatie dan de situatie waarin in het geheel geen bewijs van ziektekostenverzekering voorligt, zoals in casu. Hierboven werd er zo reeds op gewezen dat het attest van het OCMW nog geen bewijs betreft van het beschikken over een ziektekostenverzekering. Verzoekster geeft nog aan dat het disproportioneel is waar haar verblijfsrecht werd beëindigd omdat ze het bewijs van het naleven van een voorwaarde niet meedeelde, terwijl zij thans kan aantonen dat deze voorwaarde wel was voldaan, doch de Raad herhaalt dat hij in casu optreedt als annulatierechter en zich bijgevolg bij het beoordelen van de wettigheid van de bestreden maatregel dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze maatregel en de gegevens of stukken waarvan verweerder op dat ogenblik kennis had of diende te hebben. Verzoekster betwist niet dat zij er voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk op werd gewezen dat zij een bewijs van ziektekostenverzekering diende voor te leggen indien zij van oordeel was als beschikker over voldoende bestaansmiddelen gerechtigd te zijn op een verder verblijf in het Rijk. Zij liet evenwel na dit gevraagde bewijs over te leggen. In de situatie dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verweerder ten onrechte of als gevolg van een onzorgvuldig handelen geen rekening hield met het gegeven dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering, blijkt niet dat zij dit gegeven alsnog dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad kan aanbrengen. Niets verhindert verzoekster evenwel om een nieuwe aanvraag te richten tot het bestuur waarbij zij alsnog aantoont dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden.

Waar verzoekster vervolgens kritiek uit op het gestelde in de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat niet afdoende is aangetoond dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad verder vast dat deze kritiek is gericht tegen een tweede motief dat ten grondslag ligt aan de vaststelling dat verzoekster het verblijfsrecht niet kan genieten als beschikker over voldoende bestaansmiddelen en dat de eventuele gegrondheid van een onderdeel van een middel dat is gericht tegen een bijkomend en overtuigend motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel van het middel is niet noodzakelijk, daar de eventuele gegrondheid ervan niet van aard is om deze beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). De vaststelling dat verzoekster niet als beschikker over voldoende bestaansmiddelen een verder verblijfsrecht kan genieten wordt immers reeds voldoende geschraagd door het motief dat verzoekster niet aantoonde dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering, hetgeen een afzonderlijke voorwaarde betreft. Aldus moet ook niet verder worden ingegaan op de ingeroepen schending van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG, bepaling die

overigens – zoals verzoekers zelf ook aangeven – werd omgezet in de Belgische wetgeving waardoor evenmin nog blijkt dat zij deze rechtstreeks kunnen invoeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40, § 4 en 42bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van de artikelen 7 en 13 van de richtlijn 2004/38/EG, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of van het (Europeesrechtelijke) evenredigheidsbeginsel kan ook niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.2.2.3. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Nu er grond is tot nietigverklaring van een van de bestreden beslissingen, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen, in zoverre het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS